

Den Första:

Sjunges som: "Säg fogel, hvarför qvitttrar du?"

All jordisk sällhet har för mig, Eit drömmen,
hastigt rymt. Min ungdomstid förvandlat sig Uti
ett tillstånd grymt: Att sitta ensam i en cell, Med
en bedröfwad själ.

Nu får jag ångra hwad jag gjort; Men först
och sist det brott, Som läfaren wißt har förspört.
— Det blifwer nu min lott: Att under bilan snart
få dö För mordet på min fästemo.

Derför, att falsk mot mig hon blef, Bedrog
min kärlek stor, Och gyckel med min låga dref, Och
bröt den ed hon swor, Och smekte med en ann'
så ömt; Men hade mig förglömt.

Rättwisa Gud! förbarma Dig! Förlåtelse mig
gif. Förlåt en syndare som mig; — Snart mister
jag mitt lif. Den suck, som tåren pressar ut, Är
blott om ett godt slut.

En tid det war, jag lindad låg — Och se'n
jag fostrats ömt, Min lott blott Gud då förutsåg,
Ej men'ska derom drömt; — Men att jag såled's
lottad blef, Det spelet satan dref.

Uf orsak blef min jalousie, — Som lade på
mig band Och ändade mitt frieri, Med mord utaf
min hand På flickan min med ett fritt mod: —
Hon flyta fick i blod.

Som ock på hennes gamla mor, Som mista
fick sitt lif, Då satan uti handen for, Och förde
mördar'ns knif; Ty mitt förnuft då fängsladt war
— När jag dem ihjälstar.

Jag rådde sjelf ej mera mig — Jag kände ej
mitt Jag. O, Herre Gud! förbarma Dig! —

Jag fruktad' ej Din lag: Jag bröt emot Ditt
Femte bud, På mor och tilltänkt brud.

Då satan hade mig förment — All ömhets-
känsla strar', Mitt samwet' wagnade försent Och
hjeratat blef som war: — När liken lågo i sitt blod,
Fick jag först annat mod.

Då denna gerningen war skedd, Jag såg det
brott war gjort, Till flykt jag genast war beredd;
Men brottet war för stort, Och samwetet tillät det
ej, — Det sade dertill: nej!

Då blef jag rådlös och förskräckt, Och miste
allt mitt mod, Som förut warit ganska fräckt: Mer
satan ej bestod. Guds helga Lag mig strart på-
bjöd: Bekänn! och lid din död!

Så lydde jag den gifna röst, Bekände hwad
jag gjort; Och nu Gud skänkt mig har den tröst:
Mig öppnas himlens port; Fastän jag måst intill
min död, I plågor lida nöd.

Om swartsjuka och wißt slags win Gj hade
mig förfört, Och fängslat mitt förnuft och sinn',
Gj satans röst jag hört, Som lät i örat höra sig,
Till brottet förde mig.

Nu mig försent jag ångra får; Den gernin-
gen är skedd; Blott Jesus i Sitt Blod mig twår
Att dö jag är beredd; — Fast ungdomstiden min
war kort, Och som en ström flöt bort.

Sörj ej min far! min bror! min slägt! Det
hjelper icke er; För godhet all, i mig tillsträckt,
Jag tacksam för er ber Till Gud, som allting
wäl bestyr: Min bön till honom flyr.

Ett ord jag härwid nämna bör Till ungdö-
men så kär: Du ungdom! uppå detta hör! Wet,
kärlek orsak är Till brottet, som jag fick i sinn'
— Och till olyckan min.

Glöm ej, att akta dig för rus, Ty det mig

modet gaf! Att träda till det lilla hus, Der mor-
den blefwo af — På mor och dotter jag begick:
Ur flaskan mod jag fick.

Ej låt din kärlek bli så het, Att den ej hej-
das kan; Ty dermed följer farlighet, För qwinna
som för man; Och ruset ger en wädlig tröst, Ge-
hör åt satans röst.

Ays! för den följd, som blef för mig Af kär-
lek och af rus! — Min glada tid förwandlat sig,
Jag fördes i ett hus, Der jag får lida plågoris,
För det jag ej war wis.

Bemäktigad' mig böjelsen, Att lyda köttbegär,
Och motstod ej förförelsen, (Som aldrig sällhet
bär): — Att låta ruset reta sig, Framåt på wil-
lans stig.

En död, som swarar mot mitt brott, Jag
gera lida bör; Heldst detta blifwit har min lott:
(Orsaken du här hör); Menakta dig för hwad
jag sagdt Och afböj satans makt.

Räck till mig handen när jag dör, O Jesu!
nådefull! Och mig till himmelriket för, För Din
försonings skull! — Jag får ju hoppas frälsning
wift, Af Dig, o Jesu Christ!

Glöm icke mig! mitt namn här fins, I wisan
infördt är: Att du, min wän skall fången mins,
Det utkommer så här: Att ser du öfwer versen
twärs, Fins det i sexton vers.